

NÉMETH JÁNOS

Medve-tó

Pálné-gödre volt egykoron,
terült, virult szépen,
fűbe gázolt, ki arra járt,
kankalinos réten.

Fentebb csupa erdő, égbolt,
festve zöldre, kékre...
Sóhegy ormán öreg sóőr
bámult a vidékre.

Ő tudta csak, merre, meddig,
minek mi a rendje,
ég s föld között súgta neki
sós levegő csendje.

Megült kunyhóján, kalapján
jókedv s kedvtelenség,
sósziklán, erdőn, pázsiton
öreg időtlenség.

Ámde mégse. Új idő jött
sószikla-omlással,
szakadó pázsit jajával,
virágpusztulással.

Új mélységbe szaladt bele
hús források gyöngye,
s oda talált a Sóvidék
tengerszemnyi könnye.

Azt is mondják: itt borított
fátylat szerelmére
Rapsonnének erre tévedt,
zokogó tündére.

Fénynek, sónak, könnynek, gyöngynek
bűvös tégelyében
fel- és feltámad a csoda
hév nyarak tüzében.

Nyárnak heve, tónak szíve
összesimul szépen,
él és éltet a Medve-tó,
/köszönjük meg szépen/.

Tudják bűbáját, varázsát
hírből, hallomásból,
megkeresik, megtalálják
hetedhét országból.

Tó szegélyén, tó vízében
édenkertre lelnek,
s garmadával hordnak bele
fájdalmat, szerelmet.

Majd elmennek... Marad a tó;
tükre piros, sárga,
bükknék, tölgynek, berkenyének
dísze koronázza.

Ősszel, télen csak a mienk
ábrándos varázsa,
őrsi álmát titokzatos
földi-égi strázsa.

Ott van a tó, megnyugodva,
tündér uszályában,
szelíd szívű, erős kezű
sóőrök markában.